

er for øvrigt ogsaa det mærkelige ved dette Forhold, at denne Mand, til Trods for, at han sidder inde med Sagskundskab paa dette Omraade, slet ikke er bleven spurgt. Jeg vil henstille til Ministeren om at gaa saa varsomt frem som muligt, saaledes at de kommunale Interesser i Randers ikke lide Skade, men at man kommer til en Overenskomst, som kan være tjenlig for begge Parter, og jeg vilde, kort sagt, henstille til Ministeren ikke at være for streng i saa Henseende. — Det er i øvrigt en mærkelig Praksis, som har udviklet sig med Hensyn til Statens Anbringelse af sine Institutioner. Hver Gang der skal anbringes en eller anden Institution ved en eller anden Købstad, kan man være overbevist om, at Staten kommer og forlanger Penge af denne. Naar man f. Eks. ser paa dette Forhold med Varehuset, saa faar man næsten Indtryk af, at det gælder om at presse Penge ud af Købstadskommunen. Man antyder, at man vil lægge et Varehus saaledes, at det i høj Grad generer Byen og Byens Færdsel og siger saa til den: Naar I give 40,000 Kr., kunne I slippe for denne Ulempe. Da Byen overfor dette Forlangende stiver sig det bedste, den kan, slaar man af til 10,000 Kr. Man kan ikke faa de 40,000 Kr., men søger saa at faa de 10,000 Kr. Kort sagt, man faar det Indtryk, at Hovedhensynet for Staten er at faa presset Penge ud af Købstæderne. Købstæderne have i den Række daarligere Aar, som vi nu forhaabentlig have forladt for en lang Tid, haft ret strenge Kaar. De have maattet kæmpe dels med svigtende Skatteerne hos Borgerne, dels med de forøgede Byrder, Staten gennem sine Love har lagt paa dem og deres Styrelse. Der synes mig ikke at være nogen Grund til at behandle Købstæderne, specielt i dette Tilfælde Randers, saaledes. Det forekommer mig, at Statsbanerne godt kunde stille sig lidt mere liberalt. Det er jo dog, naar alt kommer til alt, en Statsbygning, der skal opføres. Det forekommer mig, at man ikke behøvede at stille sig saaledes, som den højtærede Trafikminister gentagne Gange i Folketinget har udtalt sig, at vilde Randers have det saaledes, som den ønsker, skulde den betale for det; hvis den vilde bringe de fornødne Ofre, selv give Jord og betale Omkostningerne, kunde det lade sig gøre. Det forekommer mig at være en haard Fremfærd overfor Randers, haardere, end man anvender andre Steder — jeg skal ikke komme ind paa at nævne Eksempler. Jeg vil henstille til

den højtærede Minister at søge dette Forhold ordnet paa saa liberal Maade som muligt, saa at Randers ikke føler sig traadt alt for nær.

Endelig skal jeg beklage, at der ikke i denne Samling er forelagt noget Forslag til Ordning af Banegaardsforholdene i Aarhus og i det hele Jernbaneforholdene paa Jyllands Østkyst. Allerede for mange Aar siden har Staten eksproprieret til Banegaarden i Aarhus og ganske i Lighed med den Behandling, jeg har omtalt, at man bruger overfor Købstæderne, har Aarhus By ogsaa maattet bløde, idet den har maattet give 33,000 Kr. omtrent og afstaa 21 Tdr. Land. Det er allerede adskillige Aar siden, men endnu er der ikke sket noget. Statskassen har ganske roligt taget de 33,000 Kr. til Indtægt, og Statsbanerne bortforpagte de 21 Tdr. Land, men Aarhus venter endnu paa en Forbedring af Banegaardsforholdene, som aldeles ikke passe for en saadan By. — Hvad Trafikken paa Jyllands Østkyst angaar, vil man af Statsbanernes Regnskaber kunne se, at Strækningen Skanderborg—Langaa er lige saa stærkt trafikeret baade med Gods og Personer som Strækningen over Fyn og trænger derfor stærkt til Anlæg af et Dobbeltspor. I det hele er Banegaards- og Baneforholdene paa Jyllands Østkyst ikke saa gode, som de burde være, og jeg beklager, at der ikke paa den foreliggende Finanslov er nogen Antydning af, at man i en nær Fremtid kan faa dem forbedrede.

Breinholt: Uagtet jeg i over en Menneskealder har haft Sæde her i Tinget og i en Række Aar har været Medlem af Finansudvalget, mindes jeg ikke nogen Sine før at have taget Ordet under Finanslovens 1ste Behandling. Ærede Medlemmer ville deraf kunne slutte, at der maa være noget, der ganske særlig ligger mig paa Sinde, og saaledes er det. Desværre er det noget, der ikke findes paa Finansloven, men som jeg — og jeg tror med god Grund — havde ventet at finde der, og det er denne skuffede Forventning, jeg gerne vil tillade mig at give Udtryk med et Par Ord for at begrunde Berettigelsen af at kalde det en Skuffelse.

Der er her i vort lille gennemgaaende flade Land enkelte Punkter af en Naturskønhed af en mere storladet Karakter, og blandt disse er der navnlig tvende, der øve en ikke ringe Tiltrækning, og som aarlig besøges af en Masse tilreisende. Begge disse Punkter, der hver for sig have